

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1912.

Leto XIII.

Moj izprehod.

Pómlad spet po zemlji
trosi mlado cvetje
ter budi v grmovju
ptičem glasno petje.

Néba me jasnina
vabi ven veselo:
„Pridi, tu zvedri se
tvoje mračno čelo!“

Grem in nežne cvetke
trgam v šopek z loke;
ali te po vrsti
padajo iz roke:

„Nimam vaš kam deti,
da bi še živele,
tukaj mi zvenite,
kjer ste zacvetele!“

Ptičev gostolenje
kroginkrog odmeva,
vprašam drobne pevce:
„Komu zbor vaš peva?“

„Vsakemu, ki ni mu
razdejana duša
in nas s pomladanskim
čuvstvom zdaj poslušá.“

Sedem za grmovje
v suho lansko travo;
toda misel v sivo
splava mi daljavo.

Taščica po brstju
priskaklja prav k meni;
a zakaj so jezni
zdaj pogledi njeni?

Kako krotko zrla
v me je drugekrati,
kot da bi hotela
mene kaj vprašati!

Zdaj pa z repkom stresa,
z glavo se priklanja
in s cvrčanjem glasnim
mene proč odganja.

„Vidim, ptička ljuba,
tam pod korenino
znašaš posteljico
mehko za mladino!

Nočem te motiti,
v miru mi odgodi
zarod svoj, ki sreča
naj povsod z njim hodi!

Morda on kdaj lepšo
pómlad mi naznani,
kakor zdaj jo čutim
v duši razdejani!“

Fr. Rojec.